

Відсутність чітких стандартів, чітких механізмів оцінки товару, певної конкретизації спричиняє зловживання в даній сфері.

Існуючі в Законі України «Про здійснення державних закупівель» підходи та концепція врегулювання на законодавчому рівні питань здійснення закупівель товарів, робіт і послуг за державні кошти, впорядкування та вдосконалення відповідних процедур не забезпечують досягнення задекларованої мети – створення конкурентного середовища у сфері державних закупівель, запобігання проявам корупції у цій сфері, розвиток добросовісної конкуренції, забезпечення раціонального та ефективного використання державних коштів. Вказане призводить до спотворення конкуренції, застосування корупційних схем під час здійснення відповідних процедур та подальшого штучного ускладнення відносин у цій сфері.

Отже, з метою удосконалення контролю за здійсненням державних закупівель необхідно накласти мораторій на будь-які зміни щодо спрощення процедур здійснення закупівель і контролю, повернутися до первісної редакції закону там, де зміни були спрямовані на спрощення контролю, та встановити більш жорсткі стандарти контролю з урахування досвіду проведених торгів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про здійснення державних закупівель» від 10 квітня 2014 року.
2. Лист Міністерства юстиції України «Розвиток законодавства з питань державних закупівель та проблемні питання їх застосування» від 17.06.2011 року.
3. Інструкція подання, прийому та розміщення інформації про державні закупівлі в інформаційному бюлетені «Вісник державних закупівель» та на веб-порталі Уповноваженого органу «Державні закупівлі» [Електронний ресурс] : Наказ ДП «Зовнішторгвидав» від 12.02.2013 № 25. – Режим доступу: http://files.vdz.net.ua:8080/doc/instruction_VDZ.pdf. – Заголовок з екрана.
4. Пироженко Н. Незаангажований погляд. Світовий банк небайдужий до держзакупівель України (практично-теоретичні рекомендації) / Н. Пироженко, І. Шмельова, А. Ісаєва //Редукціон. – № 7 (89). – липень 2013 р. – С. 26.

Правовий статус публічних акціонерних товариств

Содоль М.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

На сьогоднішній день акціонерне товариство є однією із найпоширеніших форм ведення великого бізнесу. Господарська діяльність у формі акціонерного товариства дозволяє залучати як при його створенні, так і при подальшій його діяльності необмежені фінансові ресурси у вигляді внесків до статутного капіталу як самих засновників, так і сторонніх осіб.

Відповідно до ст. 79 Господарського кодексу України господарськими товариствами визнаються підприємства та інші суб'єкти господарювання, створені юридичними особами та/або громадянами шляхом об'єднання їх майна і участі в підприємницькій діяльності товариства з метою одержання прибутку [1].

Всі товариства згідно із законом є юридичними особами, діють на підставі установчих документів, затверджених учасниками, мають власні назви із зазначенням організаційно-правової форми товариства. Товариства залежно від мети здійснення підприємницької діяльності поділяють на підприємницькі та непідприємницькі. Підприємницькі товариства здійснюють діяльність з метою одержання та наступного розподілу між учасниками прибутку. Саме таким є акціонерне товариство.

Акціонерним визнається засноване на установчому договорі та статуті товариство, яке має статутний фонд, поділений на певну кількість акцій рівної номінальної вартості, і несе відповідальність за зобов'язаннями тільки майном товариства. З визначення випливають особливості акціонерного товариства, які обумовлюють специфіку його юридичного статусу.

По-перше, статутний фонд акціонерного товариства має акціонерну природу, формується шляхом емісії та продажу акцій фізичним та юридичним особам. По-друге, акціонерне товариство має публічний статус емітента цінних паперів. Інші товариства не мають статусу емітента акцій. Акціонерне товариство є юридичною особою, яка від свого імені випускає акції і зобов'язується своєчасно виконувати обов'язки, що випливають з умов їх випуску. Шляхом випуску і продажу акцій акціонерні товариства і формують свої статутні фонди, і збільшують їх, якщо це необхідно. По-третє, фізичні та юридичні особи, які придбали акції акціонерних товариств, фіксуються у реєстрі власників іменних цінних паперів і набувають статусу акціонерів. По-четверте, особливою ознакою акціонерного товариства є обмеження відповідальності акціонерів. Акціонери відповідають, точніше - несуть ризик відповідальності, за зобов'язаннями товариства тільки в межах належних їм акцій.

Засновниками та учасниками акціонерного товариства є фізичні та юридичні особи, які згідно із ст. 79 Господарського кодексу України можуть бути суб'єктами підприємницької діяльності [1].

Відповідно до п. 2 ст. 153 Цивільного кодексу України акціонерне товариство може створюватись також кількома особами, які укладають між собою договір, що визначає порядок здійснення ними спільної діяльності щодо створення товариства [2].

Поряд з цим, згідно з п. 4 ст. 153 Цивільного кодексу України акціонерне товариство може створюватись однією особою чи може складатись з однієї особи у разі придбання одним акціонером усіх акцій товариства. Відомості про це підлягають реєстрації і опублікуванню для загального відома [2].

Мінімальний розмір статутного капіталу акціонерного товариства становить 1250 мінімальних заробітних плат виходячи із ставки мінімальної заробітної плати, що діє на момент створення (реєстрації) акціонерного товариства.

Відповідно до ст. 5 Господарського кодексу України, акціонерні товариства за типом поділяються на публічні акціонерні товариства та приватні акціонерні товариства. Публічне акціонерне товариство може здійснювати публічне та приватне розміщення акцій [1].

Згідно із ч.5 ст. 152 Цивільного кодексу України, акціонерне товариство, яке здійснює публічне розміщення акцій, зобов'язано щорічно публікувати для загального відома річний звіт, бухгалтерських баланс, відомості про прибутки і збитки, а також іншу інформацію, передбачену законом [2].

Акції публічного акціонерного товариства можуть бути розподілені шляхом відкритої підписки та купівлі-продажу на біржах [3, с.155].

Установчими документами акціонерного товариства є статут. Статут, крім загальних відомостей для всіх видів господарських товариств, повинен містити відомості про види акцій, що розміщуються, їх номінальну вартість, співвідношення акцій різних видів, кількість акцій, що купується засновниками, наслідки невиконання зобов'язань по викупу акцій, строк та порядок виплати дивідендів.

Управлінням акціонерним товариством здійснюється згідно з його установчими документами. При цьому, вищим органом акціонерного товариства є загальні збори акціонерів.

Рішення загальних зборів акціонерів приймаються більшістю не менше як у 3/4 голосів акціонерів, які беруть участь у зборах, щодо:

- 1) внесення змін до статуту товариства;
- 2) ліквідації товариства, крім випадків, встановлених законом;
- 3) питань, передбачених законом, що регулюють питання створення, діяльності та припинення акціонерних товариств.

З інших питань рішення приймаються простою більшістю голосів акціонерів, які беруть участь у зборах.

Отже, акціонерні товариства створюються з метою швидкого накопичення коштів, необхідних для здійснення господарської діяльності. Для цього товариство випускає в обіг цінні папери – акції, з коштів від продажу яких і створюється статутний капітал акціонерного товариства.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – Ст. 144.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 356.
3. Харитонов Є.О., Старцев О.В. Цивільне право України: Підручник – Вид.2 перероб. і доп. – К.: Істина, 2007. – 816 с.

Правовий статус фізичної особи-підприємця

Шпак М.В., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

Згідно до ст. 42 Конституції України «кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом» [1]. Конституційне закріплення цього права означає не тільки гіпотетичну можливість займатися підприємницькою діяльністю, а й фактичне підтвердження того, що держава бере на себе зобов'язання сприяти умовам для реалізації зазначеного права. При цьому зазначається, що фізична особа здійснює своє право на підприємницьку діяльність за умови її державної реєстрації в порядку, встановленому законом. Тобто, громадянин, який бажає реалізувати своє конституційне право на підприємницьку діяльність, після проходження відповідних реєстраційних та інших передбачених законодавством процедур за жодних умов не втрачає і не змінює свого статусу фізичної особи, якого він набув з моменту народження, а лише набуває до нього нової ознаки – «підприємець».

Як вже зазначалося, необхідною умовою для здійснення підприємницької діяльності є державна реєстрація фізичної особи як підприємця у виконавчому комітеті міської, районної у місті ради або в районній, районній міст Києва і Севастополя державній адміністрації за місцем діяльності чи проживання особи, якщо інше не передбачено законодавством України. Фізична особа, що займається підприємницькою діяльністю, втрачає це право з моменту припинення дії державної реєстрації, її скасування тощо.

Підприємцями можуть бути особи, які досягли повноліття - 18 років, з яким закон пов'язує настання повної дієздатності. Це пояснюється тим, що підприємницька діяльність не є звичайною трудовою діяльністю, яку вправі здійснювати особи, що досягли 16 років. Підприємництво передбачає самостійну майнову відповідальність і несення ризику, отже, вимагає такого рівня свідомості і волі, при якому особа здатна повною мірою усвідомлювати свої дії та керувати ними. Винятком є досягнення повної дієздатності до 18 років особами, котрі зареєстрували шлюб, а також надання повної цивільної